

РЕШЕНИЕ

№ 21668

гр. София, 30.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **9374** по описа за **2024** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. М. М. от [населено място] срещу Решение № 2787/13.06.2024 година, постановено по н.а.х.д.№2671/2024 година по описа на СРС,129 състав потвърждаващо Наказателно постановление №23-4332-031705/28.12.2023 година, издадено от Началник група в СДВР-ОПП, в частта по ПУНКТ 2/, с което последният на основание чл.174,ал.3, пр.1 от ЗДвП наложил на И. М. М. от [населено място] административни наказания ”Глоба” в размер на 2000 лева и Лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца .

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че по делото не са събрани доказателства за мястото на извършване на нарушението, както и дали касаторът е управлявал автомобила на посочената в АУАН и НП дата и няма никакви доказателства, че към идване на служители от ОПП той е управлявал автомобила. Посочва се още, че решението страда и от липсата на мотиви и СРС е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила в посока заличаване на допуснатия свидетел – очевидец А. и въпреки, че е бил допуснат до разпит , съдът го е заличил, като в Решението има противоречие относно това дали при пристигане на КАТ М. не е управлявал автомобила. Иска се отмяна на решението в обжалваната част

и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав като неправилно и незаконосъобразно, алтернативно отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът-И. М. М. редовно и своевременно призван, не се явява. Жалбата му заявените основания се поддържа от адвокат С., редовно упълномощен.

Ответникът по касация- Началник група в СДВР- ОПП, редовно и своевременно призван, не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита, в която заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор М. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и желае първоинстанционното съдебно решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че на 11.12.2023 година около 23.10 часа в [населено място], на Околовръстен път, при обход на маршрута си ППГ-856 на 08 РУ-СДВР, в състава на който били служители на 08 РУ при СДВР срещу номер 265 забелязали лек автомобил Деу Л. с рег. [рег.номер на МПС] , който бил самокатастрофирал и навлязъл в крайпътна канавка, като зад волана на автомобила бил касаторът сам в автомобила и форсирал двигателя на същия, въртял наляво и надясно волана и се опитвал да излезе от канавката. Служителите от 08 РУ при СДВР сигнализирали за случая на ОПП-СДВР, от където пристигнал екип и предложили на касатора да бъде изпробван с техническо средство алкотест-дрегер за употреба на алкохол и да бъде тестван с тест за употреба на наркотични вещества, но той отказал.Издаден му е Талон за изследване №0009236, в който е удостоверен отказът и е насочен да даде кръвна проба за изследване за употреба на алкохол и наркотични вещества във ВМА-гр. С.. Съставени са Протокол за ПТП № 1891233 и скица към него, и за констатираното срещу касатора е съставен АУАН №1129022/12.12.2023 г. за нарушения на чл.20, ал.2 ЗДвП, на чл.174, ал.3, пр.1 и чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, който му е предявен и връчен без възражения. Такива не са подадени и в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН, а М. е отказал да даде кръвна проба за медицинско изследване, удостоверено в съставен Протокол за медицинско изследване, а въз основа на съставения АУАН е издадено НП, с което основание чл.179, ал.2 от ЗДвП за извършено нарушение на чл.20,ал.2 от ЗДвП и на основании е чл.174,ал.3,пр.1 от ЗДвП наложил на И. М. М. от [населено място] административни наказания "Глоба" в размер на 200 лева, глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, на основание чл.174,ал.3 предложение 2- глоба в размер на 2000 лева и и постановил лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца .

Легално определение на водач на пътно превозно средство е дадено в

разпоредбата на параграф 6, т.25 от ДР на ЗДВП, според която "Водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата.

От анализа на тези правни норми е видно, че санкцията по чл.174, ал.3 не е променена и не е налице по-благоприятен закон, който да доведе до отмяна на наказателното постановление. Нещо повече дори-в нормата на чл.174, ал.3 от ЗДВП са визирани няколко отделни хипотези на извършване на нарушение и е достатъчно да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на нарушителя и дори когато е извършил само едно от визираните в нормата нарушение. Наред с това, в нормата е посочено, че се наказва водач, който откаже да бъде изпробван за употреба на алкохол или не изпълни предписанието за медицинско изследване, като двете са в условията на алтернативност и законодателят е използвал съюза „или“, а не в кумуляция и е достатъчно извършването само на едно нарушение/ в конкретната хипотеза- касаторът е санкциониран за две нарушения - отказ да бъде изпробван за употреба на алкохол и е отказал да му бъде извършено медицинско изследване/ НП се обжалва само в тази част.

Неоснователен е доводът на касатора и на неговия процесуален представител, че по делото не е доказано нито мястото на извършване на нарушението, нито фактът на управление на автомобила на касатора. На първо място, обстоятелството, че когато са пристигнали служители на ОПП на мястото на инцидента и касаторът вече не е бил зад волана, не води до извод, че същият не е управлявал автомобила на мястото, посочено в АУАН и НП. На второ място, нарушението е установено от други служители на 08 РУ при СДВР, които са видели точното място, както и поведението на водача – касатор. На следващо място, ако в действителност касаторът не е управлявал автомобила, то възниква въпросът какво е правил там, защо е бил зад волана на автомобила, защо е подписал Протокола за ПТП и АУАН без възражения и защо е отказал да бъде изпробван за алкохол и никъде в хода на административно-наказателното производство не е посочил, че той не е управлявал автомобила. Очевидно е, че той е управлявал въпросното МПС на посочената дата и място в АУАН, и НП и това твърдение е само и единствено с цел защитната теза на касатора.

Правилен е изводът на СРС, че от събраните доказателства е безспорно установено на първо място, че касаторът М. е отказал да бъде изпробван с техническо средство за установяване съдържанието на алкохол и след издаване на Талон за медицинско изследване след отиване във ВМА отново отказал да бъде изследван за установяване съдържанието на алкохол в кръвта.

Неоснователен е доводът на касатора и на неговия процесуален представител, че съдът е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, в посока допускане до разпит в качеството на свидетел на служител от 08 РУ при СДВР, а след това заличен с мотив, че за същото обстоятелство е разпитан само един свидетел – очевидец. На първо място, изложеното от единия свидетел- очевидец разпитан в съдебно заседание се потвърждава и от приложените по делото писмени доказателства. На второ място заличаването на втория допуснат свидетел за едно и също обстоятелство е преценка на съда и не води до извод, че е налице съществено процесуално нарушение, допуснато от страна на съда, защото от всички доказателства е установено мястото на извършване на нарушението, както и участието на нарушителя в него и най-вече, че касаторът е бил водач на МПС. Друг би бил въпросът ако изобщо СРС не е събрал гласни доказателства от свидетел – очевидец,

нещо, което в случая не е налице. На следващо място, ако в действителност касаторът не е управлявал МПС на посочената дата и място в АУАН и НП, то той би ангажирал доказателства в този смисъл с посочване на конкретното лице, което го е управлявало и би обжалвал наказателното постановление във всички пунктове, не само по Пункт 2.

Правилен е изводът на СРС, че касаторът е нарушил нормата на чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП, като е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол на мястото и по времето, посочени в АУАН и НП. Изпълнителното деяние на това нарушение се осъществява именно с отказ от водача на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, което ясно е описано в АУАН и НП и при пристигане на екипа на ОПП-СДВР при извършената му проверка и изискване от негова страна да съдейства за да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол, той категорично е отказал да бъде изпробван, при което при изпълнение на процедурата по чл.4, ал.1 и ал.2 от Наредба №1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, му е издаден Талон за медицинско изследване, но той е отказал да бъде изследван с мотив, че го е страх от игли.

.Ако наистина касаторът не бе извършил нарушението на чл.174,ал.3,пр.1 от ЗДвП както твърди процесуалният му представител,то най-малко по делото щяха да бъдат налице доказателства за установеното при проверката с техническо средство-хипотеза, която безспорно не е налице или от медицинското изследване. Неоснователен е доводът на касатора и на неговия процесуален представител, че в решението липсват мотиви и най- вече дали са нарушени разпоредбите на Наредба № 1, защото от мотивите на съдебното решение е ясно и недвусмислено,че СРС е изложил конкретни мотиви относно това дали М. е осъществил състава на нарушението,визирано в нормата на чл.174,ал.3, предл.1 от ЗДвП- и най- вече, че е налице отказ да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол и е налице и отказ за медицинско изследване. В НАРЕДБА № 1 ОТ 19 ЮЛИ 2017 Г. ЗА РЕДА ЗА УСТАНОВЯВАНЕ КОНЦЕНТРАЦИЯТА НА АЛКОХОЛ В КРЪВТА И/ИЛИ УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ, в чл.1,ал.3 е посочено, че концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. По аргумент от чл. 2,ал.1 при извършване на проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по [Закона за движението по пътищата](#) разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве. Неизпълнението на задължението по ал. 1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. Съгласно чл.15,ал.7 от Наредбата отказът на лицето да бъде изследвано се отразява от медицинския специалист по [чл. 12, ал. 1](#) в амбулаторния журнал на лечебното заведение и в протокола по [чл. 14, ал. 2](#), като се удостоверява с подписа на изследваното лице.

Правилен е изводът на СРС, че нарушението е доказано по несъмнен начин, което

сочи на правилно ангажирана административно- наказателна отговорност на касатора по пункт втори от НП..

След като нарушението е доказано,то съвсем законосъобразно административно-наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение,подбудите за извършването и е наложил санкции-лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца/ което и равнозначно на 2 години и глоба в размер на 2000 лева- в границите на закона/ при съобразяване с обстоятелството,че санкцията е с изрично установен размер/ определена е в абсолютен размер.Така определените наказания са справедливи и съответни на извършеното нарушение,и ще допринесат за постигане целите на наказанието,визирани в чл.12 от ЗАНН,и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Като е достигнал до тези правни изводи,СРС е постановил едно правилно решение,което следва да бъде оставено в сила в обжалваната част, а предявената срещу него жалба – отхвърлена.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на процесуалния представител на касатора ,че понятието „незаконсъобразност“ на съдебното решение,„е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения.Касационната инстанция проверява валидността,допустимостта и правилността на съдебните решения ,постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията,визирани в чл.348 от НПК.На второ място,понятието „незаконсъобразност “е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. На ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на

тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което не е взел участие юрисконсулт П., но е депозирал писмени бележки, делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препащаната норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 2787/13.06.2024 година, постановено по н.а.х.д.№2671/2024 година по описа на СРС,129 състав потвърждаващо Наказателно постановление №23-4332-031705/28.12.2023 година, издадено от Началник група в СДВР-ОПП, в частта по ПУНКТ 2/, с което последният на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП наложил на И. М. М. от [населено място] административни наказания "Глоба" в размер на 2000 лева и Лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца .

ОСЪЖДА И. М. М. ОТ ГР. С. ДА ЗАПАЛАТИ НА НАЧАЛНИК ГРУПА В СДВР- ОПП СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЮРИСОКНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ. Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.